

Знайте, що сонце України сходить на Донбасі!

Перша
газета
Лиманщини

ЗОРЛЯ

Видається з червня 1930 року.

Ціна - 10 гривень

№11 (13461)

ЧЕТВЕР, 6 червня 2024 року

ЛИМАН ПІД ПОСТІЙНИМИ ОБСТРІЛАМИ, А МІСЬКА ВЛАДА ПРОДОВЖУЄ ВИКОНУВАТИ СВОЇ ОБОВ'ЯЗКИ

На знімку: О.В. Журавльов біля зруйнованого ворогом будинку у мікрорайоні Південний.

Лиманська територіальна громада постійно знаходиться під ворожими обстрілами. Щодня у населені пункти та місто прилітають снаряди та авіабомби, руйнуючи інфраструктуру та житловий фонд громади. Гинуть та травмуються наші земляки, страждають тисячі людей.

Лиман, 29 травня 2024 року – день, котрий назавжди залишиться у пам'яті мешканців прифронтового міста.

Російські окупанти здійснили масовану атаку, скинувши п'ять бомб протягом 15 хвилин. В результаті обстрілу вісім мирних жителів отримали поранення.

Страждають від обстрілів і бомбардувань села та селища Лиманщини. Кілька днів тому було обстріляно селище Дробішеве. 2 людини загинули і 3 поранено; знищені 3 будинки, пошкоджено 9 житлових будинків. 2 адмінбудівлі і крамниця.

Також під постійним ворожим прицілом Терни, Торське, Зарічне,

Ямпіль та інші населені пункти громади.

«Але незважаючи на постійні обстріли громади, котрі останнім часом стали помітно частішими та інтенсивнішими, керівництво Лиманщини залишається на своїх місцях і продовжує працювати, як і належить військовій адміністрації».

Від початку повномасштабного вторгнення лінія фронту фактично весь час проходить неподалік Лиману, а отже місцевій владі доводиться давати раду із викликами, безпосередньо пов'язаними із війною.

Зараз, попри обстріли, у місті працює система охорони здоров'я, поштовий зв'язок, усі комунальні служби та інші підприємства критичної інфраструктури. Не вірте російській пропаганді, яка каже, наче місто здають. Ми всі на місці, працюємо, а Збройні Сили України надійно нас захищають.

Через постійні обстріли жителям міста та околиць варто евакуюватися до більш безпечних регіонів України», - запевнив О. В. Журавльов, начальник Лиманської МВА.

ПОДАРУЙ УСМІШКУ ПІД ЧАС ВІЙНИ

У Міжнародний день захисту дітей журналістам «ЗОРІ» працівники бібліотеки для дітей ім. Т.Г. Шевченка розповіли, що вони разом з бібліотекарями Дробішевської селищної та Криволицької сільської бібліотек організували та провели серед своїх користувачів фоточелендж «Подаруй усмішку».

Дитинство — найкраща пора в кожній людини, спогади про яку ми пронесемо через усе своє життя. І так важливо, щоб ці спогади були приємними і щасливими, сповненими маминої ласки, батьківської турботи, яскравих посмішок і сонячного тепла. Всі чули вислів: «Усміхнись, і весь світ буде усміхатися з тобою...». Дуже важливо зберегти на фото ці приємні спогади, які викликають щирі усмішки і гарний настрій та навчитися цінувати ці моменти та ділитися з ними іншими.

Сьогодні, як ніколи, перед Україною постають нові виклики у сфері захисту прав дітей у зв'язку з ескалацією насильства, бойових дій на території областей нашої держави. Кожна дитина має повне право бути захищеною, розвиватися і навчатися для кращого майбутнього. І це не лише веселе свято для самих дітей, а й нагадування суспільству про необхідність захищати права малечі, прагнути, щоб усі діти росли щасливими.

Бажаємо миру і злагоди кожній дитині, кожній родині, усій Україні!

ЩОБ ВІДНОВИТИ ЛІС - ПОТРІБНО 70 РОКІВ!

Як розповів директор ДП «Лиманське лісове господарство» Олексій Приходько, від початку травня ц.р. понад 1200 гектарів Лиманського лісу згоріли: «Горіли соснові дерева. Наразі орієнтовно за цей період лісові пожежі охопили близько 600 гектарів на Лиманщині. Гасіння пожеж ускладнюється тим, що коли прибувають пожежні загоны на ліквідацію вогню, вони стають цілком й їх обстрілюють. В ДСНС нещодавно побито машину під час обстрілу. Серед співробітників лісгоспу не було втрат».

Зараз ми гасимо лісові пожежі, локалізуючи шляхом обпакування. Працює три трактори з пожежним плугом та три бригади співробітників

ДСНС, які займаються розмінуванням.

У Ямпільському лісництві за місяць вигоріло все. Точно сказати не можемо, бо це зона активних бойових дій, однак шляхом супутникового моніторингу, можна зробити висновок, що все вигоріло. Там близько дев'яти тисяч гектарів лісу. У нас не було дощу з початку весни. Ще й постійні обстріли додалися. Зараз відсутня можливість швидкого виявлення пожеж, бо не працює система відеоспостереження, яка була раніше. Навіть в тих умовах, які були раніше, загасити пожежі, було б важко. Лісгоспу потрібні водії та трактористи.

Ліс вигорів по-різному. Деякі дерева пошкоджені до всихання, деякі — ще можуть вижити. Залежно від того, яким чином

пошкоджене дерево, загиблі — мають видаляти та спрямовувати на дрова, фортифікації, на дошку, а на їх місці або буде висаджене нове дерево, або ліс має відновитися сам внаслідок самосіяння.

Ми можемо приблизно засаджувати дві-три тисячі гектарів на рік, якщо будуть сприятливі умови. За дев'ять-десять років посадити все можна та плюс 60 років, щоб дерева вирости до такого вигляду, як було до цього

Для того, які вони були до початку повномасштабного вторгнення потрібно буде близько 70 років. На даний час проводиться постійний моніторинг ситуації».

ПРЕСЛУЖБА
ДП «ЛИМАНСЬКИЙ
ЛІСГОСП»

Інформації для лиманців - наш сайт zorla.info

ФЕЙСБУК

ІНСТАГРАМ

ВАЙБЕР

САЙТ

"ЗОРИ" - СЬОГОДНІ

ЗАСЛУЖЕНИЙ, ШАНОВНИЙ И ТРУДОЛЮБИВИЙ!

Перший виступ О.І. Курінного після присвоєння йому звання Заслуженого журналіста України

Від О. Пасічника. Коли на третій день після звільнення у запас Збройних Сил, тобто 17 травня 1980 року, я зайшов до редакції газети «Зоря», то побачив у коридорі чоловіка, який мив підлогу. Я у нього запитав, як пройти до редактора газети. А цей чоловік, невеличкий на зріст, у світлій безрукавці скромно відповів: «Головний редактор – це я. А ти, мабуть, Сашко Пасічник. Про тебе мені твої брати казали». Коротше кажучи, познайомився з редактором. На той момент йшов ремонт у редакції. А колектив був невеличкий і прибиральниці не було. Тож по черзі прибирали всі. Саме цей варіант ми у 2021-22 роках теж використовували, бо економили гроші на прибиральниці та й на чому траплялося.

Посадив мене у свій кабінет, за окремий стіл біля вікна і дав працювати з листами. А тоді писали до газети не сотні, а тисячі лиманців. Місяць вперто «коптів» над рукописними дописами, навіть на обід не ходив.

Як зараз пам'ятаю, підходить Олександр Іванович і каже: «Ну що теско, ти витримав мій іспит і тепер працюєш у відділі сільського господарства».

Десять років я пропрацював з цим порядним чоловіком. Всього бувало і всього хватало. Він ніколи не підвищував голосу на підлеглих, ніколи не сварився, завжди допомагав. Якщо йому щось подобалося, або хтось, він казав: «Сатана». Не знаю, що це таке, але мені подобалося це редакторське визначення.

Передаю слово шановній Валентині Вікторівні Биковій, яка теж запам'ятала Олександра Івановича доброю людиною.

"Не знаю, чи писала б сьогодні подібні рядочки, коли б у далекі вісімдесяти роки минулого століття взірцем у журналістській справі, особисто для мене не став сам Олександр Іванович Курінний. Його дружина, Зінаїда Олександрівна, вже після його смерті, передала мені вірш написаний його рукою:

Життя мене навчило - між людьми Балакуном не будь, та й не мовчати: Як – правда, захищай її грудьми, Коли брехня, - в штики її стрічати...

Заслужений журналіст України власним прикладом засвідчував, як треба любити, а й може, кохати, газетну справу і віддаватися їй без останку!

КОМАНДА НАШОГО ЖИТТЯ

На знімках: журналісти – О. Пасічник, А. Аніпченко, О. Стеценко, головний бухгалтер Н. Каменюк, С. Роменська.

На цих фото ви бачите останній довоєнний склад редакційного колективу Лиманського часопису «Зоря». Про кожного по кілька рядків.

Одна загальна риса – всі маємо вищі освіти за журналістським фахом і всі члени Національної спілки журналістів України.

Олена Логвинова

Олександр ПАСІЧНИК - у «Зорі» працює 44 роки. Друкувався у обласних, республіканських ЗМІ. Проїшов шлях від кореспондента до головного редактора. За 2021-2022 роки випустив п'ять яскравих альманахів: «Краснолісся Донбасу», «Війна без... перемоги», «Дозиметр честі», «Пульс совісті», «Стадіон життя», «Чемпіонський акцент».

Анатолій АНІПЧЕНКО – Курінний у свій час оголосив конкурс на заміщення вакантної посади відповідального секретаря. У далекі вісімдесяти, найкраще справився з цієї роботою – Анатолій. Це сьогодні комп'ютерна верстка, а раніше доводилося «намотувати» тисячі кроків зі

строкоміром у руках, хоча редакція і друкарня знаходились у одному приміщенні.

Олена ЛОГВИНОВА, Світлана РОМЕНСЬКА, Олена СТЕЦЕНКО, Валентина БИКОВА – трудилися завідувачками редакційних відділів. Свої обов'язки виконували добросовісно, писали про людей праці професійно і соковито десяти років. Їх матеріалами зачитувались земляки і не тільки. Цих журналісток до цих пір пам'ятають читачі, а дехто досі зберігають матеріали, котрі були надруковані у газеті «Зоря» саме про них та їх знайомих. Дівчата працювати легкі на підйом і тому їх знали на Лиманщині майже всі жителі.

Валентина Бикова

ТРИ, ЯК ОДИН

Мій старший брат, **Віктор Анатолійович Пасічник** – був дуже ерудованою людиною. Сам за освітою історик, мандрував країною, вивчав етнос в її регіонах. Він – корінний лиманець. З 1946 року 10 березня і до цих пір, хоча і вже два роки він покійний, його серце б'ється в унісон «Зорі». Не витримало його серце і, як кажуть мої онученьки молодша - фея та і старшенька - чародійка, став зірочкою. А зірки не гаснуть ніколи – це аксіома життя.

Знання з історії допомагали у його журналістській діяльності. Віктор у свій час очолював місцеве радіомовлення, котре було у штаті редакції газети «Зоря». Потім молодого, талановитого журналіста помітили у обласному радіо. Де він і пропрацював чотири роки, а потім Украндіотелебачення. Власний кореспондент цієї потужної медіакомпанії протягом 17 років. Це ще витримати треба. До речі, один із перших журналістів був на Чорнобильській катастрофі. З макіївськими шахтарями спілкувався у проході під четвертим реактором. Брав у них інтерв'ю, котре розлетілося на весь світ.

Віктор завжди залишався, як кажуть у пасічників, бджолярем. Трудяга – красава і найголовніше – бджілка, яка приносить не тільки мед, а й працюю

своюю направляє у правильну течію життя. Віктор цю течію знав. Будь завжди Зіркою, моя «зірочка».

Мій середній брат, **Валерій Анатолійович Пасічник** - це людина землі. Він, до речі, за фахом вчений агроном (пам'ятаю, як ми з ним робили гербарії, ходили у луг біля Сіверського Дінця, викопували з цибульками «колькольчики» (ох, і красиві), «кашку», потім бігли на річку купатися. Та ще з собою на беремо ряску та ракушок, щоб погодувати каченят на подвір'ї батьківської хати.

Валерій Анатолійович був творчою людиною. Він писав. Вірніше, рисував такі нариси про людей праці, які пам'ятають його до цих пір. А які він створював світліни може оцінити тільки один – Юрій Чигрин. Про нього – далі.

Валерій у грудні 1980 року першим із журналістів Донеччини побував у «Зоряному» містечку. Як би рф-ія не казала, а українських космонавтів більше ніж російських.

Валерій написав шикарний матеріал про, на той час, полковника Леоніда Денисовича Кизима. Цей космонавт був 48 - им у космосі. Він шість разів виходив у відкритий космос. До речі, коли на космічній станції, сталася екстрена ситуація - Леонід Денисович, бувши

ВАЛЕРІЙ, ОЛЕКСАНДР І ВІКТОР ПАСІЧНИКИ

командиром космічного екіпажу, заборонив всім своїм підлеглим виходити у відкритий космос. А сам вийшов. І майже сім годин він особисто ремонтував станцію. Зберіг, найголовніше, людей і станцію «Союз». Я ці факти не вигадав. Перевірте. Тільки уважно.

Валерій Анатолійович понад тридцять років працював власним кореспондентом обласної газети «Донбас».

Валерія Анатолійовича знали всі у Лиманському, Слов'янському, Бахмутському, Костянтинівському регіонах. Він завжди писав про людей праці.

Я своїх старших братів цінував і ціную, бо вони несли у своїх матеріалах лише правду. А сила, запам'ятайте, тільки у ПРАВДІ!

Віктор і Валерій виховали по двоє дітей: у Віктора два сини, а у Валерія син («зірочка») і донечка.

Вони були, є і будуть. Особисто для мене, по-футбольному скажу, залишаються красавами навіки.

Ну, а про мене, третього брата, скажуть люди. Тобто, маємо, що маємо.

Олександр ПАСІЧНИК, головний редактор газети «ЗОРЯ»

94 РОКИ!

Метр

ЛЮДИНА З ВЕЛИКОЇ БУКВИ

КОРНЄВ Микола Петрович закінчив Київський державний університет. Крайній університет країни.

Починав трудовий шлях помічником машиніста електроваза у локомотивному депо Лимана, а творчий шлях в 60-х роках у газеті «Зоря», працював заступником редактора, а потім працював у обласній пресі і на посаді генерального директора Донецької облтелерадіокомпанії.

Автор сценаріїв до документальних фільмів:

- «Сурмач» - про Петра Кривоноса,
- «Загадка Георгія Седова»;

телефільмів:

- «Лиман – слобода»,
- «Краснолісся Донбасу»,
- «Дерева нашого життя».

Телефільми «Спитай у трав» та «Михайлове небо» стали лауреатами Всеукраїнського фестивалю. Член Національної спілки журналістів України.

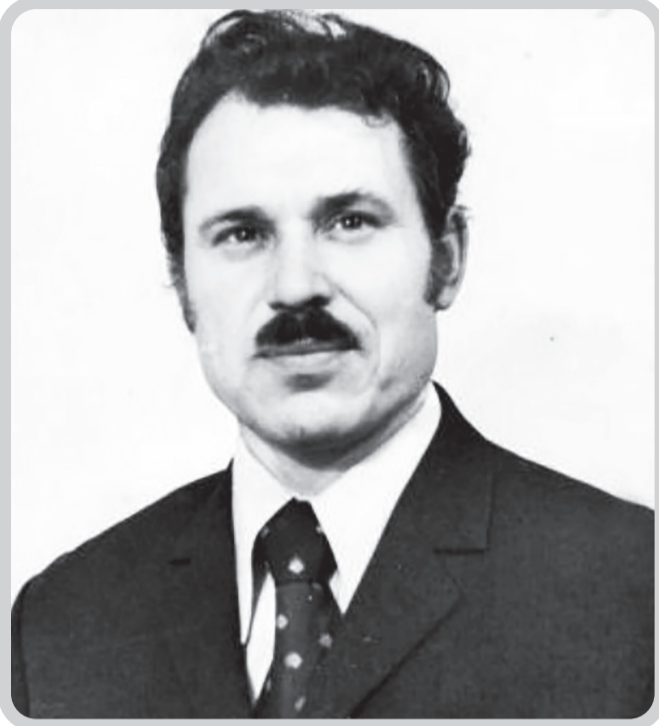
Нагороджений Почесним знаком «Золоте перо» Національної спілки журналістів України, лауреат премії ім. Б. Горбатова Всеукраїнського телерадіофестивалю «Каштанові острови». Ну, а про людські якості Миколи Петровича можна розповідати вічно. Він до будь-кого звертався тільки на «Ви», як і до нього. Допомігав чим міг і завжди ефективно. Кожному, хто до нього звертався, він надавав кваліфіковану допомогу.

А сам він з села Ольгівка Харківської області. Це неподалік села Новомихайлівка Лиманської територіальної громади Донецької області. До речі, там до цих пір (у посадці) стоїть знак, образно кажучи, що півень на три області співає: Донецьку, Луганську і Харківську. Це історичний факт, котрий укладений життям.

Микола Петрович, хоча і добра людина, але був міцним мужиком. Справжнім. Наведу один приклад, бувши «генералом» (генеральним директором Донецької телерадіокомпанії), він у свою любов Ольгівку з Донецька їхав електричкою до Лиману, а потім добирався автобусом і «перекладними». Щоб побути у гущі людських подій, почути думки, проблеми, пропозиції. Тобто був завжди у вирі життя, багатого на події, здобутки, творчий пошук і щиросердне ставлення до людей.

ЦЕ ЛЮДИНА З ВЕЛИКОЇ БУКВИ.

СВІТЛИНИ ЧИГРИНА

А красивою газету робив фотокор **Юрій Кирилович Чигрин.**

І все ж головне навантаження лягало на його невтомні ноги. Плівки у 36 кадрів вистачало на день-два... Як же завалював він світлинами, до яких треба було писати термінові текстівки! І як виручали вони у літню пору, коли в редакції, згадуючи відому пісню, «оставалось только трое из восемнадцати ребят!». Хоча додаю: були у члена Національної спілки журналістів Ю.К. Чигрина помічники. Найактивніший з них - Віктор Устинович Маслій, який працював головним технологом локомотивного депо.

З Днем народження!

ІЗ «ЗОРЕЮ» - НАЗАВЖДИ!

У 1973 році з'явилися перші, коротенькі дописи до «Зорі». А далі дійшло до нарисів. Вершина – великий нарис «Соколом у небі» про Героя країни, уродженця селища Зарічне Костянтина Степановича Усенка.

Непросто давалися ці матеріали. Вчився тоді у досвідчених позаштатних кореспондентів нашої газети як Володимир Григорович Пазушка із с. Рубці, Федора Йосиповича Білоуса із селища Зарічне. До речі, на той час В. Г. Пазушко випустив у Києві у видавництві дитячої літератури книжку «Фартушок».

Редактор газети «Зоря» Олександр Іванович Курінний запросив мене до редакції на співбесіду. Мене особисто вразив його великий кабінет, у котрому на всіх полицях знаходилося безліч книг. Особливу увагу він приділяв творчості Тараса Шевченка. А також його, в першу чергу, привітність та порядність. Другий мій візит до Курінного закінчився, звичайно, тим, що я дав згоду працювати у редакції, хоча освітянське керівництво бачило у мені директора школи.

Одразу редактор запропонував мені посаду відповідального секретаря. Чесно кажучи, я не міг зрозуміти, що це за посада. А Курінний сказав: « Ти моя ліва рука. Тобто – єднаний ланцюжок між редакцією та друкарнею».

З тих пір, майже 40 років трудився на ниві журналістики - відповідальним секретарем, заступником редактора і 23 роки редактором місцевого часопису. Олександр Іванович Курінний вмів

підбирати кадри - з творчої інтелігенції, інженерів, залізничників. Усі ті, хто пройшов школу Курінного пішли далі – в обласні, республіканські, та інші ЗМІ. А це Олександр Бриж – Заслужений журналіст України, секретар НСЖУ, головний редактор обласної газети «Донбас» (1996 – 2018 р.р.); Володимир Наумов - головний редактор обласної газети «Життя»; Володимир Резников – керівник Українського радіо; Віктор Пасічник – власний кореспондент Укртелерадіо; Валерій Пасічник – власний кореспондент обласної газети «Донбас»; Валерій Землянський – відповідальний секретар обласної газети «Життя»; Євген Нефьодов – письменник, поет, власкор центральних видань; Микола Пасічник – головний редактор газети «Зоря»; Олександр Пасічник – власний кореспондент газети «Життя», нині головний редактор газети «Зоря». Анатолій Аніпченко, Олена Логвинова, Світлана Роменська, Олена Стеценко, Марина Сичевська, Тетяна Горбаньова, Олександр Поклонський, Юрій Щербак, Юрій Чигрин, Валентина Бикова – справжня журналістська гвардія.

Заслужений журналіст України О.І. Курінний наказував - вивчати історію рідного краю та людей, які тут проживали і проживають. Вже світ побачили вісім моїх книжок. На мій особистий погляд найцікавіші - це «Краснолиманщина – вчора, сьогодні, завтра»; «Придінців'я – слов'яне і вічне»; «Рубцям за 350...». Сьогодні працюю над книгою про історію місцевого часопису «Зоря». Із «Зорею» - назавжди!

Микола Пасічник

Людмила БУТИТЕР коректор газети «ЗОРЯ»

Людмила Полікарпівна

проробила на цій посаді 36 років.

Дуже грамотний співпрацівник, жодна помилка у газеті не проходила. Вона їх знаходила і писала вірні варіанти. А ми молоді газетярі, чесно кажучи, робили чимало. Але Полікарпівна «виловлювала» наші пробіли, нас не дорікала, а по доброму радила, виправляла і завжди усміхалася.

Вона - вірний друг, помічник і порядна людина.

Незабаром їй виповнюється 85 років, але вона до цих пір у добрій фізичній формі і з добрим гумором.

ПАС НОВИНИ

ДОБРЕ СЛОВО «П'ЯТИРОЧКА»

Приємно те, що в Україні не забувають про спорт.

Олександр Пасічник та Олександр Зінченко

Три «Золотих м'яча». Він - вічний тобто, футбол, як його родоначальниця, Англія, як його продовжувачі Бразилія, Аргентина, Італія, Іспанія, Португалія, Німеччина... До цього списку додає Україну. Все-таки три кращих гравця найвідомішого футбольного клубу Європи «Динамо» (Київ), а саме: Олег Блохін, Ігор Беланов, Андрій Шевченко здобули «Золотий м'яч». Хто у пострадянському футбольному просторі досяг такого? Нагадаю, тільки Лев Яшин. Ну, він дійсно «ЛЕВ». Його, у 42 роки, замінив Володимир Пільгуй. Це факт. Теж «Динамо».

Маленька Україна - три «Золотих м'яча», а величезна рф - один. **Все дуже просто - ми люди спорту, а значить, миру.**

На столичному стадіоні «Локомотив» відбувся черговий міні-футбольний турнір серед гравців «40+», котрий проводило АТ «Укрзалізниця».

У турнірі взяли участь сім команд: Південно

- Західна залізниця, Північно-східна залізниця, Пасажирська компанія, Південна, Донецька, Одеська та Львівська залізниця.

(До речі, все як у підсумковій турнірній таблиці).

Особисто я пишаюсь цими хлопцями, бо вони вийшли на поле футболу великого столичного стадіону «Локомотив» і зіграли гідно.

Лиманські футболісти, які грали за Донецьку залізницю, забивали п'ять м'ячів: двічі відзначилися Віталій Березюк, Олександр Бридун і гол записав на свій рахунок Олександр Ахметханов.

За останнього одне слово скажу - «Боець».

Добрі слова адресуємо і Сергію Зірці, Денису Савестенку. І, звичайно, капітану команди, начальнику Донецької залізниці Олександрову Носуську. Ну і спортсменам з Покровська. Наші увійшли у п'ятірку кращих команд АТ «Укрзалізниця» «40+».

До речі, в останньому матчі з Південною залізницею, лиманці перемогли з рахунком 2:1.

Приємна зустріч відбулася у мене на стадіоні «Локомотив». Зустрівся з гравцем збірної України з футболу Олександром Зінченком. Зараз він грає за англійський футбольний клуб «Арсенал», котрий у нинішньому сезоні посів друге місце у англійській Прем'єр-лізі. Наш хлопець!

Слава Україні! Героям слава!

Справжні бійці

Як троє українських героїв зупинили ворожу колону з двох танків та чотирьох БМП

Красногорівка - одна з найгарячіших точок Східного фронту. Тут ворог не рахуючись з втратами щодня кидає на штурм десятки своїх солдат. Поля навколо буквально всіяні трупами окупантів та останками російської бронетехніки.

Того травневого ранку противник вчергове намагався прорватися в місто. Зрозумівши, що за допомогою «м'ясних» штурмів не проломити оборону наших військ, рашисти вирішили наступати під прикриттям бронетехніки.

Одну з позицій на околиці Красногорівки тримали троє наших бійців: солдат Олександр Ч. з 59-ї окремої мотопіхотної бригади та прикордонники солдати Віталій К. і Віталій М. Не зважаючи на те, що старшому з них лише 27 років, всі три солдати вважалися досвідченими воїнами, на рахунок яких десятки знищених окупантів. Лише кілька днів тому вони зірвали тут черговий штурм росіян, знищивши п'ять загарбників.

Саме на цю позицію того дня був спрямований основний удар противника. Російська колона з двох танків та чотирьох БМП зі взводом піхоти наближалася укріплення, де на них чекали наші герої. Вочевидь, що шанси зупинити ворога при такій перевазі - мінімальні. Проте, наші воїни вирішили прийняти бій!

Прикордонник Віталій К. навів гранатомет і «вилловив» у приціл російську БМП. Постріл!.. Здається, ці миттєвості тягнуться вічно... Нарешті! Перший ворожа БМП, яка щойно стрімголов неслася на штурм, зупинилася наче вкопана. Ще секунди і поле бою оповив густий дим, який клубами валив з «аналоговентого» створіння. Наче таргани, розбіглися від неї, орки, яким пощастило вціліти.

Олександр Ч. прокричав побратимові, що він вражений, і настала його чер-

га поквитатися з москвитами. Постріл з гранатомету - і донбаський пейзаж прикрасився ще однією підбитою російською БМП.

В цей час Віталій М. вміло прикривав друзів вогнем з кулемету, не даючи вцілілим оркам відповзти якнайдалі від палаючих бронемашин.

Зрозумівши, що для бронетехніки тут підготовлений гарячий прийом, і за декілька хвилин російське залізничне навідряди залишилося на полі бою, залишки ворожої колони розвернулися і на повному ходу виконали маневр «рятуйся хто може!», залишивши взвод своєї піхоти продовжувати штурм.

...Більше двох десятків орків вперто лізли на позицію, яку захищали троє українських героїв. Не зважаючи на таку перевагу в живій силі наші воїни прийняли бій і вистояли! Під час запеклого бою, використовуючи гранати, стрілецьку зброю та протитанкові засоби, наші хлопці нанесли нищівних втрат ворогу. Штурмову групу противника було знищено майже в повному складі. Більше десятка окупантів залишилися лежати на українській землі. Решта, багато з яких отримали поранення, відступили.

Звуки бою почали потроху затихати. Крізь клуби диму проглядало лагідне травневе сонечко. Десять там, в мирних містах, люди жили в очікуванні п'ятничного вечора, планували відпочинок на вихідні та набиралися сміливості перед оновленням своїх даних в ТЦК та СП. А тут, на розтерзаній донбаській землі, три українських воїна, наймолодшому з яких лише 23 роки, перев'язували один одному рани, заряджали зброю і готувалися до відбиття чергового штурму...

Фото та матеріал ПРЕС-ЦЕНТР ОСУВ ХОРТИЦЯ

На знімку: солдат Олександр Ч.

ОСНОВНА РОБОТА НА ДАЧІ ТА В ОГОРОДІ У ЧЕРВНІ

У червні можна спостерігати опадання зав'язі на плодівих деревах, все тому, що зав'язалося занадто багато плодів. Опалі зав'язі необхідно своєчасно видалити з садової ділянки. Якщо падає дуже багато зав'язі, то за допомогою секатора вирізують пошкоджені плоди. Не варто залишати на гілці більше 1-2 плодів. У червні від таких шкідників, як плодожерка, моль, пильщик, листовійка, може постраждати яблуня. Древа можуть захворіти борошнистою росю або паршею.

Червень - цей той самий місяць, коли садівник ще може знищити пильщика. Якщо цього не зробити в даний період часу, пильщик оселиться в серцевині плодів і позбутися від нього вже не вдасться. У перший літній місяць

обкопують дерева, з пристовбурних кіл прибирають бур'яни, не варто забувати і про внесення добрив. Коли відбувається дозрівання плодів, рекомендується брати калійно-фосфорні сполуки, можна використовувати настій зеленої трави.

Важливо стежити за посадками картоплі, баклажанів та перцю, оскільки в червні вже починає орудувати колорадський жук. Щоб від нього позбутися, листя можна обробити спеціальними хімічними засобами. Колорадському жуку безумовно не сподобається, якщо поруч з цими культурами посадити такі квіти і трави, як: часник, цибуля, календула, піжма, фіалка нічна, хрін. Підживлення овочів повинна проводитися тільки в теплу погоду, якщо висока ймовірність заморозків, дану процедуру слід відкласти. Якщо температура на вулиці стала знижуватися, посадки обов'язково захищають від холоду.

Знищення коріння дерев: народні засоби

Коріння небажаних дерев може завдати багато незручностей на ділянці. Вони знову пускають пагони, рослинність зростає. Вони псують зовнішній вигляд ділянки та заважають рости культурним рослинам.

Одним із традиційних методів - викорчування вручну. Хоча це може бути трудомістким і забирати багато часу, але все ж такі це ефективний спосіб повністю видалити корінь. Однак він може не підійти для більших коренів або дерев з великою кореневою системою.

Інший традиційний метод - обрізка. Цей метод передбачає обрізку коріння секатором або пилюкою. Цей метод підходить для більш дрібних коренів, які знаходяться на поверхні і

може бути ефективним у запобіганні подальшому зростанню пагонів.

Народний засіб від коріння - спалювання. Цей метод включає залягання вогню над коренем, внаслідок чого він горить і розпадається. Хоча цей метод може бути ефективним для повного видалення кореня, він може бути небезпечним. Крім того, це може пошкодити навколишній ґрунт та рослинність.

Хороший народний засіб для знищення коріння - сіль.

Вона століттями використовувалася, як традиційний метод знищення коріння дерев. Коли сіль вноситься в ґрунт, вона витягає вологу з коріння, викликаючи їхнє висихання та відмирання. Цей метод може бути особливо ефективним для невеликих дерев або чагарників з неглибоким корінням. Однак важливо відзначити, що сіль також може негативно впливати на навколишні рослини і ґрунт, тому її слід використовувати з обережністю.

ЗОРЯ

Директор ТОВ «Редакція газети «Зоря» О.А.ПАСІЧНИК

НАША АДРЕСА: 84406, м. Лиман, вул. Незалежності, 42
НАШІ РЕКВІЗИТИ: Рахунок № UA16322669000026007300573653 МФО 322669
ЄДРПОУ 02472134 Головне управління по місту Києву, та Київській області АТ «Ощадбанк»

Засновник і видавець — ТОВ «Редакція газети «Зоря»

Свідчення про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія ХК №3415-1042 ПР, видає Головним територіальним управлінням юстиції у Донецькій області.

Телефон +38095-890-00-16 Електронна пошта: apasechnikred@gmail.com

Редакція не несе відповідальності за зміст опублікованих оголошень. * Автори відповідають за точність наведених в їх матеріалах фактів. * Думки авторів не обов'язково співпадають з точкою зору редакції. * Гонорар виплачується за матеріалом, написаним на замовлення. * Літуння ведеться лише на сторінках газети. * Лістине рецензуються і не повертаються. * ©-матеріал друкуються на правах реклами.

Газета набрана і зверстана в комп'ютерному центрі «Зорі», віддрукована у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ» з адресою: м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14.

Друк - офсетний. Обсяг - 1 ум. аркуш. Індекс 04073. ТИРАЖ - 2200 екз.